

JULES WAKE

S LÁSKOU

z Paříže

motto

S láskou z Paříže

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jules Wake

S láskou z Paříže – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JULES WAKE

S LÁSKOU

z Paříže

Praha 2022

Přeložila Klára Krasula

Originál v anglickém jazyce *From Paris With Love* vydalo nakladatelství HarperCollinsPublishers Ltd.

From Paris with Love © Jules Wake 2015
The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Translation © Klára Krasula, 2022
Cover illustration © Kateřina Brabcová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-267-2365-3
ISBN e-knihy 978-80-267-2377-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2378-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2376-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Tuto knihu celým srdcem věnuji
Nickovi, Ellie a Mattovi*

1

Hluboko pod ní se vinula řeka Temže, jejíž břehy lemoval svit města, třpytícího se a tajemně probleskujícího mračným oparem jako nedosažitelný diamant. Siena zaryla nehty do opěrky a žaludek se jí ještě víc sevřel.

„Jste v pořádku?“ ozvala se z vedlejšího sedadla starší žena a její měkký hluboký tón jasně naznačoval, že jde o Američanku. „Nemáte ráda létání?“

Jen co se jejich letadlo odlepilo z ranveje letiště Charlese de Gaullea, Siena byla přesvědčená, že vedle ní sedí herečka Mary Steenburgenová, ale nebyla si jistá, jestli je to skutečně ona.

„Nemám,“ zasmála se Siena příliš vysokým hlasem. Byla k smrti vyděšená, ale s létáním to nemělo nic společného. „Vždyť tohle ani není pořádný let.“ Povzbudivě se usmála. „Jen nahoru a hned dolů.“ Siena měla nalétáno tolik mil, že by mohla zadarmo obletět Měsíc. V pořadí třetí set kufrů od Louise Vuittona už měl také něco za sebou.

„Už jste někdy byla v Londýně?“

Ten laskavý tón. Musela to být ona.

„Jednou nebo dvakrát.“

„Promiňte, jste Britka, už to slyším. Hloupá otázka. Jedete domů na Vánoce?“

Hlooupá otázka, jak to „zřejmě Mary“ vyslovila, nebyla až tak hloupá.

Oficiálně měla Siena stejně britský původ jako čaj Twinings nebo pomazánka Marmite, které si *maman* s urputností sobě vlastní připravovala každý den k snídani. Většinu svého života však strávila ve Francii. Myslela si, že už se dávno považuje za Francouzku, jak ale měla vědět, co cítí? V poslední době měla pocit, že vůbec ničemu nerozumí.

„Jedu navštívit sestru. Na Vánoce musím být zpátky ve Francii,“ vyhrkla. Zpátky na zámku na Harryho šedesáté narozeniny přesně den před Vánoci. Zkontrolovala hodinky na zápěstí a na čele se jí objevil vrásk. Už si museli všimnout, že tam není. Rezervace v restauraci byla přece na půl devátou. Yves, její skoro snoubenec, bude určitě naštvaný, matka rozčilená a Harry, její nevlastní otec, zklamáný. Nebo něco na ten způsob.

„Moc hezké.“ Mary se znovu usmála a ve tvářích se jí udělaly malé dolíčky. „Také ráda trávím čas se svou sestrou.“

Siena se zastyděla. Svou sestru Laurie neviděla dva roky, přestože ji k sobě několikrát zvala. Co by na to asi Mary řekla? Pak rychle zatřásla hlavou a rozhodla se ten nepříjemný tok myšlenek ignorovat. Raději se zaměřila na svoji slavnou sousedku. Četla někde, jestli má Mary Steenburgenová sestru? Věděla jen, že si vzala toho chlápka ze seriálu *Na zdraví* a nějaké kriminálky. Někde dokonce viděla jejich fotku, jak společně venčí psy.

„Je mladší, nebo starší?“

„Promiňte?“

„Vaše sestra, je mladší, nebo starší než vy?“

„Starší. O osm let.“

„Jste si blízké?“

Siena polkla. „Jsmo v kontaktu. Píšeme si, na Facebooku a tak.“ Znělo to dost nepřesvědčivě. A tak s povzdechem dodala: „Je to

trochu komplikované. Vlastně docela dost komplikované. Rodiče se rozvedli, ještě když jsme byly malé. Já jsem odjela s matkou do Francie, Laurie zůstala s otcem v Británii. Vlastně jsem ji pořádně poznala teprve až před dvěma lety.“

Takže si blízké nebyly vůbec.

„Můj bože!“ Dokonalá americká hvězda, pokud to tedy byla ona, vypadala vyděšeně. „To je dost nezvyklé.“ Pak na Sienu znovu pohlédla tím dojemně laskavým pohledem. „Je od vás moc hezké, že ji jedete navštívit. Jak dlouho se zdržíte?“

To byla otázka za milion. Siena přehodila nohy a zahleděla se na svoji novou manikúru. Vážně to byl dobrý výběr, pořídít si nehty v barvě Santovy čepice? Ve zprávě, kterou poslala Laurie, se jí ptala, jestli může zůstat na víkend. Ve vzkazu matce mluvila o měsíci. Nic z toho však nebyla až tak úplně pravda.

„To ještě nevím. Do té doby, než se mi bude chtít vrátit domů.“

To znělo mnohem lépe. Spontánně. Zábavně. Ne jako zoufalý a patetický útěk. Sestry užívající si jedna druhou. Budující společně zážitky. Nic o tom, že se u ní zničehonic zjeví jen pár hodin po tom, co jí pošle zprávu.

„Musíte zůstat na svátky. Miluju Londýn a jeho vánoční atmosféru. Vyzdobené obchody. Ta světla. Hyde Park...“ Pak se Mary znepokojeně zasmála. „Co to tady vykládám, vždyť jste z Paříže. Tam je to o Vánocích asi ještě krásnější.“

Siena pod nápojem té představy zavřela oči. V mysli jí vyskočil exteriér nákupní galerie Lafayette zahalený tisícem blyštivých světel, a samozřejmě vánoční strom. Osvětlená třída Champs-Élysées lemovaná vánočními jedlemi, odrážející do tmavého nebe úlomky bílých diamantů. Zvuky bruslí klouzajících po ledu u Eiffelovy věže, zapékané tartiflette z vánočního trhu u Notre-Dame nebo Trocadéra.

Milovala tu představu, ale z nějakého důvodu pokaždé, když nastal čas Vánoc, to kouzlo samo od sebe zmizelo. Svátky ve skutečnosti nikdy nebyly tak vzrušující, jak by se mohlo zdát.

Tak proč vlastně slibovala, že se před Vánoci vrátí, když vůbec nezáleželo na tom, kde je? Opuštěně se totiž cítila úplně všude.

Teď však měla čas na to, aby se znovu nadechla a pokusila se svou situací nějak vyřešit. Všechno se na ni poslední dobou sesypalo, prostě už nemohla dál přemýšlet. Matka by ji určitě pochopila.

S poklesem tlaku v kabině jí najednou zalehlo v uších. Pilot oznámil, že za deset minut budou přistávat a nemají žádné zpoždění. Siena přešla pohledem řady spolucestujících, jako by stále čekala, že jí někdo zaklepe na rameno a hlubokým hlasem pronese: „Slečno, musíte jít s námi.“

Pak zkontrolovala čas na hodinkách. Něco určitě zabere pasová kontrola, na Heathrow to vždycky trvá dlouho, naštěstí nemusí čekat na zavazadlo. Potenciální katastrofa v podobě několika kousků oblečení a dvou párů bot byla značně vyvážena skutečností, že z letiště bude moct odejít během pár minut. A až se to stane, bude konečně volná.

Zatímco se jí tohle všechno honilo hlavou, nepřítomně se usmála na sousedku, která zřejmě nakonec vůbec nebyla Mary Steenburgenová, a vrátila se ke čtení časopisu, který si mezitím rozložila na klíně. Její pozornost upoutal článek s fotografií mladé celebrity a ona se neubránila úšklebku.

„To se nepovedlo,“ zakroutila přitom hlavou. Jak může někdo v něčem takovém vůbec vyjít ven?

„Prosím?“

Siena zvedla časopis a ukázala článek sousedce.

„Vy byste si to na sebe vzala? Šaty na jedno rameno už se přece dávno nenosí. Ty lodičky Dolce & Gabbana jsou sice hezké, málem zachránily celý outfit, ale jsou z loňské kolekce.“

Možná Mary si obrázek zaujatě prohlížela.

„Někdy nemusíte mít svá rozhodnutí úplně pod kontrolou. A v jejím případě se toho za scénou určitě děje hrozně moc. Agenti. Novináři. Chudák holka, její život zřejmě řídí někdo úplně jiný. Představte si, že od rána do večera skáčete, jak někdo jiný píská.“

Siena si to vůbec nemusela představovat, moc dobře věděla, jaké to je.

„Navíc když jste tak mladá. Měla by si užívat, radovat se ze života. Snad se jí to podaří, až bude trochu starší. To už je bude moct všechny poslat do háje.“

Bonté divine, Siena v to pevně věřila.

Když už se konečně chystala své spolucestující zeptat na její jméno, zvuky motorů předznamenaly přistání. Navzdory četným letům se Siena nemohla ubránit mírné panice a znovu zaryla nehty do opěrky. Během chvilky letadlo poskočilo a začalo rolovat po příletové dráze.

Británie.

Siena zavřela oči. Je tady. Pilot je přivítal v Londýně a oznámil, že je jedenáct hodin v noci místního času.

Jedenáct. Vážně? Přišlo jí to jako věčnost, když se po špičkách v noci vykradla ze zámku s narychlo sbaleným příručním zavazadlem.

Navzdory pozdní hodině bylo letiště narvané k prasknutí. Odevšad se ozývaly výkřiky v různých světových jazycích.

Telefon zapípal. Další zpráva z Orange Mobile vítající ji v Británii, v pořadí třetí od chvíle, kdy vytáhla paty z letadla. Ani slovo od Laurie. Každý mobil ale potřebuje chvíli, aby se

zorientoval v nové síti. Siena svoji sestru sice neznala až tak dobře, jedním si však byla jistá. Na Laurie bylo spolehnutí. Bude tady.

V posledních dvou letech se ozývala přesně tak, jak slíbila. Během těch dvou letmých dní, kdy se poprvé potkaly jako dospělé ženy, Laurie velkoryse slíbila, že v jejím domě bude pro Sienu vždy místo. Teď na to Siena spoléhala.

Pod prsty skrolujícími displej telefonu jí proběhla oblíbená fotka. První, kterou jí Laurie poslala. Často se k ní teď vracela.

Dvěma prsty ji zvětšila a pozorně se zadívala na postel s mraznou konstrukcí. Bílé povlečení vypadalo jako čerstvě nasněžená závěš posetá modrými, fialovými a šedými polštáři. Zeď za čelem postele byla pokrytá odřenu tapetou a z bočních stran na ni svítily lampy umístěné na bíle natřených nočních stolcích.

Kdyby se jednalo o skutečnou fotografii, byla by už úplně ohmataná. Znovu se nad obrázkem usmála a téměř něžně jej zase zmenšila, jako by jej opatrně zasouvala do alba plného vzpomínek. Dnes večer bude v té posteli spát. V bezpečí. Ve vlastním pokoji. Kdyby celá ta situace nebyla tak smutná, Siena by se svým myšlenkám nahlas zasmála. Vždyť nebyla žádný sirotek. Měla vlastní pokoj hned v několika domech ve Francii, jeden na ostrově Mustique a jeden v New Yorku.

Tenhle pokoj byl ale jiný. Sestra to pro ni vůbec nemusela dělat. Nic jí nedlužila, vůbec nic, i když *maman* říkala něco úplně jiného.

„Pasová kontrola,“ vyštěkl na ni muž v uniformě sedící v malé budce. „A schovejte si ten mobil.“

„Promiňte.“ Zdvořile se na něj usmála, ale jemu to bylo úplně jedno. Stále s úsměvem na tváři, přesvědčená o svém vítězství, k němu přisunula pas a mobil rychle schovala do kabelky.

Teď už nemá cenu Laurie volat, když se s ní za pár minut uvidí.

Úředník s unuděným výrazem zkontroloval její fotku a projel pas čtečkou kódů. Pár vteřin sledoval něco na obrazovce. Siena během té krátké chvíle zatajila dech. Nikdo přece ještě nemůže vědět, že je pryč. Ještě ne.

Muž se znovu zahleděl na její obličej a pohledem sklouzl zpátky na pasovou fotku. Když se jejich oči znovu střetly, Siena se snažila udržet vážnou tvář, aby se co nejvíc podobala fotce na dokladu. Srdce se jí však snažilo probít ven z hrudi. Yvesova rodina měla své kontakty po celé Francii, snad nesahají jejich konexe až sem...

Po nejdělsích třiceti vteřinách jejího života se úředník rozhodl pas vrátit Sieně, ta s úlevou vydechla a bez ohlednutí se vydala k východu s nápisem „Nic k proclení“.

Hotovo. Už ji nic nezastaví. Je doma.

Když se před ní otevřely automatické dveře s východem do terminálu, na chvíli se zarazila. Bude Laurie vypadat stejně, jako když ji viděla naposledy? Co když změnila účes? Srdce jí netrpělivě poskočilo v hrudi, ona však na tváři vyloudila další neúnavný úsměv a rozpačitě pohledem prolétla po tvářích čekajících. Rychle si utřela zpocené dlaně do džínů. Odjížděla ve spěchu, kdy nebyl čas myslet na vlasy ani make-up. I když na sobě měla kalhoty značky 7 For All Mankind a halenku od Stelly McCartneyové, vypadala spíš, jako že jde na nákupy, než že právě vystoupila z letu první třídy do haly mezinárodního terminálu číslo čtyři. Naštěstí s ní nikdo povědomý neletěl a ani tady ji žádné nepříjemné překvapení nečekalo.

Sienin pohled těkal z jedné strany na druhou s dychtivostí diváka tenisového finále Roland Garros. Kde je Laurie? Viděla jen pár mužů v oblecích držících cedulky s různými jmény. Mnohem milejší je, když vás přivítá někdo z rodiny. Někdo, kdo vás obejmě a políbí jako v romantických komediích. Když

Siena jako malá někam přiletěla s rodiči, vždycky na ně čekal jen řidič.

Znovu přelétla všechny obličejy. Co když už odešla? Ohlédla se za sebe.

Možná má Laurie zpoždění. Možná teprve parkuje. Je čtvrt na dvanáct. Doprava by neměla být problém, i když vlastně, kdo ví. Wellingtonův oblouk může i v sobotu v noci překvapit. Zkontrolovala telefon. Napsala přece v jedenáct. Snad v tom shonu nespletla přílet s odletem. Ne, všechno je správně. Znovu si přečetla zprávu, kterou sestře odpoledne poslala.

Ahoj Laurie, víš, jak jsi mě vždycky zvala, ať přijedu, že se můžu objevit kdykoliv a že mě přijdeš vyzvednout? Překvapení! Jsem na cestě. Přilétám dnes v jedenáct v noci na Heathrow. Air France, let 1080. Můžeš mě vyzvednout? Nemůžu se dočkat, až tě uvidím a až se konečně vrátím do svého pokoje.

Kde jen ta Laurie je?

I kdyby dav čekajících za poslední půlhodinu neprořídil, hned by si toho člověka všimla. V jeho obličejí se střídal vztek s podrážděním. Kráčel ráznými kroky zleva doprava a lidi se mu ochotně klidili z cesty. Pak z kapsy černé kožené bundy vytáhl papír, afektovaně ho rozložil a opřel se o sloup.

Siena se málem hlasitě rozesmála. Ten chlap se měl o zákaznickém přístupu co učit. Jeho obočí se nad nosem spojovalo ve zlověstnou linku, s takovým výrazem by zahnal všechny své zákazníky zpátky do letadla.

Jeho výraz teď hraničil s unuděnou rezignací, ruka s kusem papíru mu klesla k pasu, jako by to byla velká obtíž udržet ji ve výši prsou, jako to dělali všichni ostatní řidiči.

Znovu se podívala na telefon. Nic. Už bylo deset minut po půlnoci.

Siena netrpělivě přešlápla.

Její pohyb upoutal pozornost tmavovlasého muže opírajícího se o sloup. Jak může mít muž tak plné rty a přitom vypadat atraktivně? Mělo by to být odpudivé, ale ten našpulený spodní ret byl spíš roztomilý. Znovu si ho nenápadně prohlédla a on ji na oplátku zpražil nevraživým pohledem. Jak se snažila rychle nasměrovat oči jinam, zachytila nápis na papíru v jeho ruce.

Merde!

Její jméno bylo napsáno s chybou, ale tu dělal v podstatě skoro každý, takže to těžko mohla použít na svou obranu. Znovu nasadila ten nejzářivější úsměv, vykročila k němu a pokyvovala hlavou. On se podíval na papír, pak na ni, ale neřekl ani slovo. Moc na něj tedy nezapůsobila, vypadal ještě namíchnutěji.

Stáli naproti sobě mlčky, oba čekali, až ten druhý udělá první krok. Nad Sienou po chvíli zvítězila únava a poddala se. „Já jsem Siena. S jedním ‚n‘.“

„A jak víš, že tady nečekám na Siennu se dvěma ‚n‘?“ zaskočil ji odpovědí.

Sakra, to ji nenapadlo. Pokrčila rameny. „Omlouvám se, moje chyba.“

Otočila se, když vtom ji muž chytil za paži.

„Předpokládám, že jsi Lauriina sestra.“

„Ano.“ Siena si ho pořádně prohlédla. Pichlavé modré oči, plné rty. Pohledný a podrážděný. Bez špetky šarmu. A proč jí tyká?

„Laurie tady teď není, poslala mě, abych tě vyzvedl.“

„Aha.“ Siena se cítila podvedená. „A kde je?“

Muž nadzvedl obočí. Siena ten zlozvyk nenáviděla. „Kde je? Vážně se ptáš, kde je?“

„Vážně se na to ptám.“

„Vážně si myslíš, že někomu pošleš v šest večer zprávu, on všeho nechá a jede tě vyzvednout na letiště? A ty se ptáš, kde je?“

„Nechápu, co to do vás vjelo.“ Ať už byl tenhle chlap kdokoliv, je pěkně drzý.

Nechápavě na ni hleděl a měřil si ji takovým pohledem, že si připadala jako modelka, které vybírají značkové oblečení na míru.

„To očividně nechápeš. Ale máš pravdu, není to moje věc.“ I když s ní vlastně souhlasil, stejně to znělo jako urážka. „Jela do Yorkshiru.“

„Do Yorkshiru?“ Siena si připadala hloupě, že po něm to slovo opakuje, ale netušila, kde vůbec takové město leží a proč by tam teď měla Laurie jet. Ten název zněl dost podivně, jako by to bylo nějaké místo ve vesmíru, ale o tom by Siena určitě slyšela, že někdo osídlil jinou planetu.

„Norah měla úraz, Laurie je s ní v nemocnici. Nemá tam signál, takže ti nemohla dát vědět, že nemůže přijet. Zavezu tě k ní domů. Ráno se ti ozve.“ Odsekal větu po větě, jako by měl pusou plnou připínáček.

Siena si matně vybavovala, že Laurie někoho s takovým jménem v některém z posledním e-mailů vzpomínala.

„Myslela jsem, že Norah pracovala pro strýce Milese. Nebyla to jeho hospodyně?“ přemítala Siena nahlas, což bylo bezpředmětné, protože ten řidič bude jen těžko vědět, kdo Norah je.

Může se vůbec někdo mračit ještě nevraživěji?

„Stále je. I po smrti Milese se stará o jeho dům.“

„Aha,“ šeptla Siena a snažila se dál usmívat navzdory jeho namíchnutému výrazu a zmateným informacím, které jí dával.

Měla pocit, že nechtěně zabloudila na velmi nebezpečné území a neměla ponětí, jak se z toho minového pole dostat. Tenhle roztomilý, ale pořádně děsivý muž může každou vteřinu vybuchnout. Znervózňovalo ji to. Lidi k ní byli vždycky milí.

Většina lidí. Nejrozumnější teď asi bude usmívat se, mlčet a ničím dalším ho neiritovat. Rozhostilo se mezi nimi ticho, dokud muž s podrážděným zafuněním nepromluvil.

„Noře je šestaosmdesát,“ řekl pomalu a po odmlce pokračoval, „Laurie řekla, že ji nemůže jen tak propustit.“

„Samozřejmě.“ Sieně začínaly trnout tváře, ale rozhodla se v úsměvu nepovolit.

„Takže jsem musel přijet já.“

„Dobře... Ahoj, já jsem – vy víte, kdo jsem. Lauriina sestra.“

„Vím moc dobře, kdo jsi,“ odpověděl suše.

Musel to říct tak odporně? Byla přece slušně vychovaná.

„To je tvoje zavazadlo?“ ukázal na její kufřík a napěchovanou tašku z letištního obchodu.

Přikývla. Její příruční zavazadlo vypadalo trochu skromně, ale ona neměla v tom spěchu čas se pořádně sbalit. Naštěstí si mohla spoustu věcí dokoupit na letišti.

„Ano, není toho moc, ale stejně si potřebuju koupit něco na jaro, tak proč bych to neudělala rovnou tady. Takže ano, to je všechno.“

Pobaveně se na ni podíval. „To zvládneš sama.“ Bez dalšího slova se otočil a rychlými kroky se vzdaloval.

„No promiňte?“ zavolala na něj a on se otočil. „Nezapomněl jste na něco?“ Může to být nejhorší řidič na světě, ale pomoci jí snad může, ne? „Moje zavazadla?“

Jeho pohled planul nesouhlasem, ale pak pohodil hlavou a něco si zamumlal pod vousy. Popadl zavazadla a rázoval pryč. Jak myslíš, nedostaneš žádné spropitné. Sakra, vždyť oni tady platí librami, a ona má v peněžence stejně jen eura.

Rychle se za ním rozběhla.

Možná že tohle všechno byl špatný nápad. V kapse jí zavibroval telefon a ona ho rychle vytáhla. Laurie? Ne, *maman*. Na

chvíli se jí zastavilo srdce. Telefon stále blikal. Jako maják upozorňující na nebezpečí. Zastavila se a hleděla na displej.

Muž před ní se zastavil a otočil se.

„Zvedneš to? Nebo na ten mobil budeš civět celou noc? Někteří z nás musejí ráno do práce.“

Vydechla a následovala ho. Až dojdou k autu, on bude řídit a ona se schoulí na vedlejším sedadle a celou cestu k Lauriinovu domu v Leighton Buzzard prospí. Vůbec nevěděla, kde se dům nachází ani jak dlouhá to bude cesta, ale přišlo jí jednodušší se radši na nic neptat.

Pak se najednou zarazila, ale za nic na světě by se nahlas nezeptala. To si snad dělá srandu! Pro jakou společnost ten chlap pracuje?

„Nastupovat,“ zavrčel přes rameno a odemkl zablácený land rover. „Už je po půlnoci.“

„To se mi snad jenom zdá.“ Hleděla na špinavý zelený vůz. „Tohle je vaše auto?“

„Nezdá. Je to moje auto. Ale neboj se, je tu ještě jedna možnost.“

„Díky bohu.“ Rozhlédla se kolem sebe a pohled jí padl na černý mercedes zaparkovaný o dvě místa dál. „Kde?“

Sklopil pohled a přešel po jejích nohách až k zemi. Ona jeho pohled zopakovala.

„Cože?“

„Právě se na ni díváš.“

Začervenala se studem. Pak pohodila hlavou, udělala dva kroky k autu, otevřela dveře a s co největší dávkou *froidueur* sebou hodila na přední sedadlo. Hned nato si uvědomila, co právě udělala.

Muž se začal usmívat a v ruce si pohazoval svazkem klíčů. „Něco ti asi ušlo.“

Siena vyklouzla ven, ani se na něj nepodívala, obešla auto a sedla si na sedadlo spolujezdce. No tak nebyla zvyklá jezdit vlevo, legraci si z ní kvůli tomu dělat nemusel.

Jeho auto nevypadalo ani zevnitř moc lákavě. Tady Siena rozhodně neusne. Jen se sem nasoukat bylo nepříjemné. Úzké džíny se jí přitom zařezaly do stehů. A nohy měla až po kotníky zabóřené mezi sáčky, plechovkami a kelímky od kávy.

Smrdělo to tam jako zpocené ponožky. Tomuhle se přece ani nedalo říkat auto.

Roky vštěpování vybraných způsobů nezabránilo tomu, aby se zachvěla odporem. Jeho oči na okamžik zbystřily a ona se lekla, že se zase urazil. I když to vypadalo, že ho urazí téměř cokoliv.

„Omlouvám se za ten nepořádek. Nečekal jsem, že dneska někoho povezu.“

„A vezl jste vůbec někdy někoho?“ Ta slova jí vyklouzla z úst dřív, než je mohla promyslet.

Otočil se a v jeho očích zahlédla něco, co se mohlo zdánlivě podobat souhlasu. Šibalsky se zasmál. „To je vlastně pravda. Tohle je moje pracovní auto.“ Poplácal palubní desku a očima sklouzl k jejím botám, kterými se snažila nahrnout nepořádek na jednu stranu.

„Uf,“ rukama si chytila kolena a nadzvedla nohy, „krysy tady ale nemáte, že ne?“

Po tváři mu přeletěla klukovská radost a v očích mu zasvítíl pobavený pohled. „To bych úplně nevyločoval.“ Pak s rámušem diesellového motoru nastartoval.

Když se snažil s tím monstrem vymanévrovat z úzkého parkoviště, Siena neodolala a zkoumavě si prohlédla jeho profil. Teď když spolu seděli v autě, se jeho nálada trochu zlepšila. Vypadal teď víc jako člověk a Siena musela přiznat, že to byl velmi

pohledný, i když dost neomalený člověk. Ne že by to byl vyloženě její typ. Na to byl příliš ošuntělý a chlapácký. Drsník. Pro ni moc velký drsník. Tmavé strniště zvýrazňovalo jeho hrubé rysy a hranatou bradu. Kdyby ho oblékla do kvalitního obleku, vypadal by úplně jinak. I když na to byl až příliš mohutný. Zasedla si ruce pod stehna a zabořila se do sedadla.

Yves byl úplně jiný, štíhlý, galantní... a taky mnohem starší.

Prohlédla si jeho oblečení. Džínovina. Módní fiasko. Předpokládala, že by ho vůbec nezajímalo, kdyby mu řekla, že někteří lidi byli přesvědčeni o tom, že nosit kombinaci džínů s džínovou bundou mohli jen členové kapely Status Quo.

Upravené vlasy, i když je nejspíš stříhal krátkozraký učeň tupým zastříhovačem keřů. Zhluboka se nadechla a nasála jeho vůni – trochu přírodní, ale ne odpudivá. Určitě nepoužíval žádný parfém.

„Žádnou kontrolu tady nepotřebuju.“

Siena se zastyděla. Co se to s ní děje? Tenhle muž ji přistihl, jak ho skoro očichává. Celá zrudla. Doma by se za svoje chování omluvila. Bylo neslušné na někoho takhle zírat a snažit se zjistit, jak voní. Tady ale byla od domova daleko, a to jí konečně umožňovalo říct, co si skutečně myslí. „Jen mapuju své okolí, nic víc.“

„Jmenuju se Jason, je mi devětadvacet. Stačí?“

„A jste vždycky tak *fâché*?“ pokrčila rameny, jak se snažila najít vhodné slovo. (Nepříjemný, to slovo hledala.) Samotnou ji její ráznost překvapila. Nic takového nikdy nikomu nahlas neřekla. Určitě ne před Yvesem. To by byl nepříjemný zase on.

„Ne, jen když jsem vzhůru od půl šesté a za pět hodin už musím být zase na nohou.“ Vytáhl z kapsy plato prášků a jeden si hodil do pusy.

„To musíte být unavený.“

Co to do sebe vlastně cpe?

Posměšně se na ni podíval. „Aby ne, Sherlocku.“

Siena překvapeně zmlkla. Chtěla ještě dodat, že je vděčná, že pro ni přijel. Věděla, že tihle lidi pracují velmi tvrdě. Není divu, že je tak nepříjemný, když pracuje od rána do večera. A ranní výjezdy na letiště se mu asi vyplatí ze všeho nejvíc. Nakrčila nos.

„Víte,“ usmála se znovu, aby ukázala, že mu chce pomoci, ne ho ještě víc rozzlobit, „mohl byste mít víc zákazníků, kdybyste si tady trochu uklidil. A možná i koupil lepší auto.“

„To by mě zajímalo proč.“

„Vaším zákazníkům to nevadí?“

„Nikdo z nich si zatím nestěžoval.“

Siena se v přítmí auta zatvářila znechuceně. Možná je Britům jedno, jak vypadají taxíky. To by se ve Francii nestalo.

Auto velkou rychlostí sjelo smykem z hlavní silnice. Alain, rodinný šofér, by z toho byl v šoku.

Nejedou teď náhodou opačným směrem, než původně měli? Vždyť ukazatele směr Londýn vedou na druhou stranu. Začalo se jí dělat špatně.

„Kam to jedeme?“ zeptala se a děkovala bohu, že umí tak dobře skrývat své obavy. Měla tomuhle Jasonovi hned na začátku říct, aby jí ukázal občanku. Sedmnáctiletá dcera Thierryho Deneuese byla loni v červnu unesena v Itálii. Všichni věděli, že zaplatil obrovské výkupné, aby ji dostal zpátky, přestože ho policie varovala, aby to nedělal.

„Domů.“

„Cože? K vám domů?“ Siena se napřímila, přitiskla si kabelku k prsům a sledovala ubíhající světla za oknem. Vypadala asi dost vyplašeně, ale kdyby teď měla za jízdy vyskočit, v té tašce měla všechno, co potřebovala.

Jason se na ni podíval a dal se do smíchu. „Abych to upřesnil, je to Lauriin dům.“

„Sice jsem zrovna vystoupila z letadla, ale číst umím.“

„To je ale překvapení.“

Vážně si myslel, že je tak hloupá? „Tak proč jedeme na opačnou stranu?“

Taxikáři v Paříži ji někdy brali oklikou, když slyšeli, že mluví anglicky. Mysleli si, že je turistka.

„Nejedeme.“

„Tak proč tamhleten ukazatel říkal, že Londýn je tímhle směrem?“ ukázala za sebe.

„Protože je.“

„Proč teda jedeme někam na *Slew*?“ ukázala na modré značení, které právě míjeli. Nemusel vědět, že Siena vůbec netuší, kde Slough je.

Jason smíchy zachrochtal a přiškrceným hlasem řekl: „Kam?“

„*Slew*,“ zopakovala. Jen počkej, až si promluví s Laurie, tebe už si nikdy neobjedná.

Navzdory únavě Jason smíchy doslova nadskakoval.

„Jejda.“ Strhl volant doprava a sjel ze silnice M4 na cestu M25 mířící na Gatwick a Watford.

„Málem jsem to minul,“ řekl a pořád se uchichtával. Co jen mohl mít tehle magor společného s Laurie? To snad musí být nějaká náhoda!

„Takže,“ zasmál se znovu, „kde,“ další vzlyk, „kde si vlastně myslíš, že Laurie bydlí? Ve *Slew* asi ne.“ Znovu se zalkl smíchy a začal dlaněmi klepat do volantu, aby se nějak uklidnil.

„Leighton Buzzard,“ Siena si demonstrativně založila paže na prsou a vystrčila bojovně bradu.

„Dobře,“ zasípal znovu, „protože přesně tam míříme. A Slough se vyslovuje stejně jako větev.“

„Myslím, že je krajně neslušné smát se někomu za špatnou výslovnost. Jak to mám asi vědět? Kdybyste byl ve Francii, taky bych se vám nesmála.“

Prěkvapeně se na ni podíval. „Ale já nejsem Francouz. A ty jsi Britka.“

Unaveně vydechla.

Znovu se na ni podíval a tentokrát si ji se zájmem prohlížel. Vypadala dobře, pokud se někomu takový typ žen líbí. Holka, která nemá nikdy dost. Mrakodrap, Fifth Avenue, Mayfair, něco na ten způsob. Takové holky Jason moc dobře znal. Děti se svěřeneckým fondem, které očekávaly, že před nimi svět jednou padne na zadek. Neschopné se o sebe postarat. Tohle už má za sebou. Jeho bývalka Stacey byla přesně taková a opustila ho ve chvíli, kdy se jí to nejvíc hodilo.

I když sám sobě slíbil, že už se nenechá nikým využívat, je z něj učiněný rytíř ve stříbrné zbroji. V šest ráno byl ještě v Glasgow. Kdyby ho poprosil kdokoliv jiný než Laurie, aby jel na Heathrow a zpátky, poslal by ho s tím nápadem do háje. Ale Laurie něco dlužil. Nechala ho bydlet ve svém domě za neuvěřitelně nízký nájem a žila s jeho nejlepším kamarádem. Nemohla být tak špatná. Cam se jen tak s někým nespokojil.

„Takže ses tu jen tak zjevila, abys pozdravila sestru?“ zeptal se zvědavě.

„Ano. Chtěla bych s ní strávit víc času.“ Její veselý, neupřímný úsměv ho přinutil zatnout zuby. Nehodlal jí nic vysvětlovat. Laurie mu dala jasné pokyny. Kdyby se někdo z její rodiny zeptal, nesmí se Jason zmínit o tom, že odešla žít do domu, který zdědila po strýci Milesovi. Její matka prý nebyla s výsledkem dědickeho řízení moc spokojená. A Jason by Laurie nikdy nezklamal... Určitě ne kvůli nějaké rozmazlené – i když docela sexy – holce, která teď seděla vedle něj.

2

Když land rover s rámusem konečně zastavil, mohlo to být úplně kdekoliv. Venku byla naprostá tma a Siena nezbývalo než věřit Jasonovi, že jsou skutečně na správném místě.

Jason odemkl dveře a čekal, až vstoupí dovnitř. V mrazivém vzduchu mu šla od pusy pára. Siena se rychle vydala za ním. Tohle je dům, kde bydlela. Do svých šesti let. Tady žili jako spořádaná rodina. Máma, táta a dvě dcery. Zaryla nehty jedné ruky do dlaně té druhé a rozhlédla se kolem sebe. Úzká vstupní hala se před nimi otevřela a ona uviděla krásné dřevěné schodiště vedoucí do horního patra.

Siena zamrkala pod náporem světla a usmála se při pohledu na vřetenové dubové schodiště se zdobeným zábradlím a pruho- vaným běhounem přichyceným mosaznými tyčemi. Obrovské zrcadlo v rustikálním dubovém rámu odráželo světlo starožit- ného mosazného lustru. Všechno to vypadalo překrásně a vůbec ne tak, jak dům popisovala matka. Siena chvíli čekala. Ale v pa- měti jí nic nevytanulo. Nic. Vůbec nic.

„Obývák. Kuchyně.“ Jason kývl bradou k zavřeným dveřím po pravé ruce.

„Tvůj pokoj je nahoře úplně vzadu. Koupelna je uprostřed chodby.“

Siena znovu zamrkala, popadla svoje tašky a malátně se vydala ke schodišti, když se snažila zadržet nevysvětlitelný nápor slz. Nebude přece plakat. Potřebuje se jen vyspat, je unavená. Dnes se toho událo strašně moc a její mozek potřeboval na chvíli vypnout. Jediné, co si uvědomovala, byla tíha jejích víček, hlavy a bohužel i srdce. Co čekala, že se stane? Že ji uchvátí pocit domova? Jestli teď nepůjde rovnou do postele, nikdy se nahoru do patra nedostane. Musí přece vidět svoji ložnici.

Začala se přehrabovat v kabelce a hledala peněženku. Eura mu budou muset stačit.

„Díky,“ zamumlala a strčila mu do dlaně dvacetieurovou bankovku. A pak se bez ohlednutí vydala ke schodišti. Slyšela, jak za sebou zbytečně rázně zabouchl hlavní dveře, ale byla příliš soustředěná na schody, než aby se ohlédla. Začala je brát po dvou.

Možná se ten pocit dostaví až nahoře. Možná až v jejím pokoji. V pokoji, který pro ni připravila její starší sestra. V pokoji, ve kterém až do svých téměř sedmi let každou noc usínala, dokud ji matka neodvezla do Francie. A tady Siena nechala Laurie i tátu, kterého si skoro nepamatovala.

Před zavřenými dveřmi se na chvíli zastavila, zhluboka se nadechla a pak vzala za kliku a vstoupila do měkkého přítmi jedné z nočních lampiček, kterou pro ni někdo nechal zapnutou. Konečně si připadala vítaná, vnímala to i z postele plné barevných polštářů a naducané péřové přikrývky. Najednou dostala chuť do ní skočit. Pokoj byl dokonalý. Rukou přešla po bílé kovové pelesti postele a vstřebávala každíčkový kousek dosud nepoznaného anglického venkovského stylu – propracované krajkové záclony na okně, dřevěné parkety i příjemný kobereček pod nohama. Její pokoj vypadal přesně jako na obrázku v mobilu. Ale to bylo jediné její uvědomění.

Siena pocítila paniku.

Jednou na horách viděla záchranný tým, jak se marně snaží ve sněhu najít někoho, kdo přežil. Připadala si teď jako oni, nepřičetně mávajících lopatou ve změti vzpomínek, zoufale se snažící zachytit aspoň jednu, která by potvrdila, že si tady kdysi hrála, převlékala se a usínala. Ale nic takového se nedostavilo. Přepadla jí pochmurná nálada. Takže to byl jen klam?

Znovu se zhluboka nadechla a napřímila se. Už z toho blázní. No tak si ten dům nepamatuje. Na tom přece nezáleží. Zítra přijede Laurie a odloučené sestry budou zase pohromadě. Můžou si udělat pohodový večer s vínem, čokoládou a nějakým holčičím filmem, přesně jak to v holčičích filmech bývá, a ona může konečně zapomenout na matku i na Yvese. A na zasnoubení. A na svatbu. A na to, že celou rodinu zklame. Na všechno. Zavřela oči. Matka už její vzkaz určitě našla.

Je přece dospělá. Nemusí se nikoho ptát, jestli může někam odjet. Řekla přece matce, že se do Vánoc vrátí. Že bude zpátky na Harryho oslavu narozenin.

Neochotně vytáhla mobil a prohlédla si seznam zmeškaných hovorů. Ignorovala úzkost kmitající v jejím hrudníku, vypnula telefon a zahrabala ho až na dno kabelky.

Postel vypadala tak načechně. Když poodhřnula příkrývku, uslyšela slastné zašustění peří, které ji vyloženě zvalo k odpočinku.

Shodila ze sebe oblečení, odhřnula stranou hromadu polštářů, vsunula nohy pod příkrývku a okamžitě se zabořila do matrace. Tohle byl ten vytoužený návrat domů? Siena ležela zabalená v bílé bavlně a naslouchala tichu. Zvenku se ozývalo jen pár vzdálených zvuků ze silnice. Zněly úplně jinak než na zámku.

S hlavou zabořenou v polštáři a napůl v říši snů měla pocit, že zaslechla ze schodiště kroky. Už ale neměla sílu znovu otevřít oči. Laurie je doma. Chvilí se ještě snažila se spánkem bojovat, pak to ale vzdala. Ráno si spolu dají snídani.

3

Koupelna s umyvadlem a vanou ve viktoriánském stylu byla cítit vlhkem po nedávném použití, ale po Laurie tady nebylo ani památky.

Sienino nedočkávané pátrání v přízemí domu jí zabralo přesně osm minut. Málem se pustila do hledání tajného vchodu v rozích knihovny, aby se přesvědčila, že vyčerpala všechny možnosti. Nic. Jen vstupní hala zámku měla víc nábytku než celý tenhle dům.

Kam se jen Laurie poděla? Zřejmě se vydala něco nakoupit, protože lednice zela prázdnotou. Bylo v ní jen něco s nápisem „pastýřský koláč“, což rozhodně nevypadalo jako žádný koláč, který kdy Sieně přišel pod ruku, a trocha mléka v podivné skleněné nádobě.

S vyschlým hrdlem se protáhla kolem stolu z borovicového dřeva, na vteřinu si prohlédla prostírání s červenými, žlutými a oranžovými slepičkami, a pak na plotnu postavila červenou smaltovanou konvici. Útulná kuchyně doslova vybízela k posezení a poklábosení nad šálkem kávy. Bylo velmi snadné představit si, jak tady s Laurie připravují večeři a upíjejí přitom víno. Povzdechla si.

Nemohla se dočkat, až Laurie uvidí. Zažijí spolu spoustu legrace a sestře určitě nebude vadit, že se nakonec zdrží déle.

Natáhla se do horní police kuchyňské linky smetanové barvy, kde našla několik keramických hrnků, každý s jiným květinným vzorem. Uvařila si čaj, opřela se o kuchyňskou linku a prohlížela si pozoruhodnou sbírku pohárků na vajíčka a džbánů na vodu, které vyplňovaly police dřevěné komody na druhé straně místnosti.

S šálkem v ruce se prošla po keramické dlažbě, která ji chladila do bosých nohou, a vešla do malinkého obývacího pokoje. Celá místnost byla menší než její šatna v pařížském apartmá, přesto na ni květovaná fialová pohovka s naducanými polštáři v pastelových barvách působila velmi příjemně. V pokoji byla dokonce litinová krbová kamna obklopená keramickými kachli s květinným vzorem. Hned vedle nich stál stojan s mosaznými pohrabáči. Hromádka srolovaných novin a uhlí čekala, až ji někdo zapálí. Siena si připadala trochu jako v pohádce o třech medvědech, když vzala do ruky zápalky ležící na římse a chystala se krb zapálit. Laurie by to určitě nevadilo. Stálo tu taky několik zarámovaných fotografií včetně vysmáté Laurie a jejího přítele Cama a vybledlé černobílé podobizny staršího muže. Siena si ji chvíli prohlížela a pak ji opatrně položila zpátky na její místo.

Plameny se mlsně rozhořely a Siena se spokojeně zabořila do pohovky a sáhla po časopisu, který si koupila na letišti ještě před odletem. Nebyla to zrovna zábavná vyhlídka trávení času, než se Laurie konečně objeví, Sieně však nezbylo než se chvíli zabavit stránkami plnými flitrových večerních šatů, třpytivých očních stínů a rozkošných psaníček u příjemného praskání ohně. Otočila stránku. Zřejmě letos zmešká Claudův vánoční večírek v muzeu Orsay. V podstatě jedinou událost, která ji bude trochu mrzet. Lhostejně zakroutila hlavou. Nevadí. Užije si zábavu s Laurie.

Jako by to přivolala, v kapse se jí rozvibroval telefon.

„Ahoj Sien... son mi poslal zprávu... tě v pořádku vyzvedl.“ Lauriin hlas podobající se Dalekovi z Pána času přerušoval slabý signál.

„Skoro tě neslyším.“ Siena si uvědomila, jak žalostně zní její hlas. Tak pateticky a zničeně, takhle se před sestrou přece projevít nechtěla. „Jsi ještě v Yorkshiru?“

„Ano. Promiň. Slabý signál. V ...nici. Jak se ti líbí pokoj? Můžeš... No... nemocnici ještě... Neboj, Jason ti bude...“ Signál nadobro přerušil jejich spojení a ozval se jen bzučivý tón.

Srdce jí rozrušeně bušilo a ona si mnula horní ret. Kdo teda ráno použil její koupelnu? A kdy bude mít vůbec šanci vysvětlit Laurie, jak dlouho se hodlá zdržet? Laurie si zřejmě myslela, že Siena má volný víkend a konečně se rozhodla přijmout pozvání, které proběhlo před více než dvěma lety.

Cukla sebou. To zní jako hloupost. Je to hloupost. Promeškala minimálně sto víkendů, kdy mohla svoji sestru navštívit. Tak snad nepokazí ten jeden jediný. Znovu sáhla po telefonu a konečně prošla dlouhý seznam nepřijatých hovorů a hlasových zpráv. Mohla je všechny vymazat, ale nechat je nezodpovězené působilo podobně jako pozorovat vosu zavřenou ve skleněné lahvi. Bezpečně, dokud je lahev zavřená.

Mobil v její ruce najednou připomínal tikající bombu.

„Je čas jít domů, Bene.“

Jako by se svíjela v křeči. Ben odhodil hadici, kterou omýval betonovou podlahu, stáhl si z hlavy čepici a nacpal si ji do kapsy. Hadice se ještě chvíli pod nápořem tekoucí vody zmítala na zemi a Jasonovi přitom postříkala kalhoty. Až tehdy se podařilo Benovi konečně dojít ke kohoutku a vodu zastavit. Jason

nevěřičně hleděl na tmavnoucí skvrnu táhnoucí se od jeho rozkroku až ke koleni. Jasně, přesně jako kdyby se počůral. Zavrtěl hlavou a za Benovými zády protočil oči. Nemá smysl Benovi něco vyčítat. Může si za to sám.

Jason hlasitě vydechl. Pozitivní na tom bylo, že k Benovi mohl být naprosto upřímný. Na druhou stranu si musel dávat pozor, co přesně mu říká.

„Až umyješ potrubí na stáčecí lince, můžeš jít.“ Rychle zkontroloval malý pivovar a znovu ucítil ten známý pocit hrlosti. Lesknoucí se fermentační nádrže, stáčecí linka a zásoby sladu srovnané v pytlích, to všechno v chladném, ale vzdušném a světlém prostředí stodoly s vysokým stropem. To sem se každé ráno těšil.

„Dobrá práce. Celá várka je v lahvích, příští týden můžeme začít s novou.“

Oba pracovali tak tvrdě, že si neuvědomovali chlad okolo. Dokud Jason nedostal ledovou sprchu. Teď už mu chlad zalézal pod vrstvy oblečení. Pro dnešek mají hotovo. Udělali kus práce a dohnali to, co včera zameškali. Benovi se podařilo spravit šrotovník, takže mohli rozmělnit sladový ječmen a smíchat ho s vodou, aby vytvořili kaši, které se říká vystírka. Vaření piva bylo pro Jasona magickým procesem. Nikdy ho nepřestalo ohromovat, kolik rozličných chutí mohl člověk získat obyčejnou kombinací vody a obilí.

Promnul si ztuhlý krk. Jeho uspokojení by bylo o to větší, kdyby úspěšný den zakončil horkou sprchou, rychlou večeří a postelí. Ještě musel něco dodělat v kanceláři a mrknout na dvoře na Willa. Pak už si mohl vychutnat jedno zasloužené pivo a zamířit domů. Měl štěstí, že jeho obchodní partner provozoval hospodu hned vedle a vlastnil tuhle stodolu, která byla pro fungování minipivovaru naprosto ideální.

„Jasone, co si dáš? *Tramprské prázdniny*?“ Will sklouzl z barové stoličky a obešel pult z druhé strany. Ben už se u něj pohodlně rozvaloval, před sebou měl z poloviny prázdný püllitr.

„Coronu, prosím.“

„Cože?“ Will se na něj s Benem udiveně podívali. „Tady Ben zůstává věrný své značce. Pije *Chválu žízni*. Jsou to tvoje peníze. Když je utratíš za naše pivo, budeme spokojení oba dva.“

Ben zvedl sklenici. „Chutná skvěle, šéfe.“

Jason se zasmál. „Dobře.“ Chtěl jen něco studeného. „Dám si taky.“

„Všechno v pořádku?“ Will byl tím nejlepším obchodním partnerem, tichý, když to bylo nutné, a plný podpory a nadšení ve všech ostatních případech. Potkali se na univerzitě, kde spolu hráli ragby. Ale spojovalo je toho mnohem víc než jen obdiv k pivu. Oba měli rodinné problémy, což jejich přátelství neobyčejně posílilo. Will často zdůrazňoval, že jeho vztah s otcem byl vždy napjatý a měl podezření, že nebyli vůbec pokrevně spříznění.

„Jo. Jedna nádrž trochu ucházela, ale Ben to opravil.“

„Kde ses naučil svařovat, chlape? Přijdeš dneska večer?“

„Určitě!“ Oči mu zasvítily nadšením. „Budou tam nějaký holky, že jo?“

Will přikývl a v očích se mu zračilo pobavení.

Jason se najednou plácl do čela. „Sakra, málem jsem na to zapomněl. Jsem úplně vyřízený. Včera v noci jsem musel jet na letiště zařídit něco pro Laurie.“

„Myslel jsem, že od toho má přítele. Cam se na ni vybodnul.“

Oba se zasmáli. Cam s nimi taky chodil na univerzitu. Ani jeden se ale nemohl přenést přes fakt, že jako jediný z nich si našel partnerku a usadil se.

„Lauriina sestra se rozhodla přijet na víkend z Paříže. Přesně, jak to děláš ty. Bez varování. Tak jsem tu rozmazlenou fifle-
nu musel vyzvednout na letišti.“

„A kde je teď?“

„Pevně doufám, že na cestě zpátky tam, odkud přišla.“

„Super. Tak v kolik večer přijdete?“

Jason si promnul krk. „Uvidím.“

„Mohl by to být nový zákazník pro náš pivovar. Chci omrk-
nout konkurenci,“ zasmál se Will, „a Ben chce okouknout holky.“

Jason, opřený paží o vstupní dveře, se snažil z nohou skopnout
vlhké gumáky a nechal je ležet na velké rohožce, kterou koupil,
aby Laurie nezničil koberec. Pak si sundával jeden kousek oble-
čení po druhém a odhazoval je za sebe na zem. V hospodě tro-
chu proschnul, stejně byl ale celý mokrý a špinavý. Nevýhoda
práce v pivovaru. Naučil se sundat ze sebe všechno svrchní ob-
lečení už v hale. Bylo to blíž k pračce.

Rychle vyběhl schody do patra a už si představoval horký
proud sprchy na svých unavených zádech. Sprcha je jedním
z nejlepších vynálezů moderního světa, to bez debat. Spolu s le-
dově vychlazeným pivem přímo z lahve. Měl si s sebou jedno
vzít nahoru.

Představu oroseného piva a chladné tekutiny v jeho hrdle
náhle přerušil hlasitý výkřik, když otevřel dveře koupelny.

No to mě podrž! Ležela tam úplně nahá – a proč by taky ne,
když byla ve vaně. Jason nechápavě hleděl na její bradavky, ble-
dou kůži, dlouhé nohy a úzkou čárku světlých chloupků, které
prozrazovaly, že se jedná o přírodní blondýnu. Těžce polkl a po-
kusil se odtrhnout oči od pevných kulatých prsou, které se mar-
ně snažila zakrýt pažemi.

„Vypadni!“ překvapeně mu začala tykat a stříkla na něj vodu.

„Sakra, co tady děláš?“

„Koupu se, co asi? Co tady děláš ty?“

Jason se jí pokusil podívat do obličeje. I v té nejvyšší míře ponížení byla barva její tváře jen lehce narůžovělá.

„Chtěl jsem si dát sprchu.“

„Otoč se! Přestaň na mě civět!“

Kouzl se do rtu a otočil se k ní zády. „Snažím se.“ Mnohem víc námahy ho stála snaha nesmát se.

„Tak se snaž víc.“

Uслыšel šplouchnutí vody a plesknutí o podlahu, jak se snažila rychle dostat z vany ven.

Když se otočil, byla už celá zabalená v osušce.

„Co tady sakra děláš?“

„Co tím jako myslíš, co tady dělám? Co ty tady ještě děláš ty? Když tady Laurie není, myslel jsem, že už jsi dávno letěla zpátky domů.“

Chvíli bylo ticho, Siena sklonila hlavu a on viděl jen její vlasy. V tu chvíli si připadal jako vítěz. Pak vzpurně vystrčila bradu.

„Myslela jsem, že tady počkám, dokud se nevrátí.“

To tady bude čekat pěkně dlouho. Pokusil se krotit a kousnul se do rtu, aby potlačil pobavený úšklebek. „Kdy jsi s ní naposledy mluvila?“

„Dneska odpoledne.“

Jason se málem rozesmál nahlas, když v zrcadle zahlédl, jak za zády zkřížila dva prsty. S hlavou mírně nakloněnou ke straně a rozezleným výrazem mu připomínala vzdorovitou pubertářku. Až na to, že na jejím těle nebylo vůbec nic pubertálního, byla to dospělá žena.

„To je vtipné, že se ti nezmínila, že se do Yorkshiru odstěhovala napořád.“

Už přece nemá dál smysl to před ní skrývat. Siena by na to stejně jednou přišla sama.

Oči se jí na chvíli zastřely a bylo jasné, že na moment netuší, co dělat dál. Chtěl se znovu zasmát, ale něco v jejím výrazu ho přimělo mlčet. Vypadala tak zranitelně. Vůbec ne tak sebevědomě jako dosud. A tak radši neudělal vůbec nic.

„To je blbost,“ zvedla bradu ještě výš, „a není to odpověď na moji otázku. Co tady děláš ty? To ses sem rozhodl nastěhovat?“

Překřížila paže na prsou a chtěla se na něj přísně podívat. V tom pohybu se jí ručníc uvolnil a odhalil jedno ňadro.

Vzrušení mu vystřelilo až do slabin. Zaostřil a snažil se ovládnout touhu dotknout se jí. Co to? Kde se to v něm sakra bere? Málem se tady před ní v těch boxerkách ztrapnil.

Sienina pokožka byla celá zrudlá horkou koupelí, hrudník se jí prudce zvedal a klesal rozhořčenými nádechy, rty sevřela vzpurně do úzké linky. Vypadala moc roztomile. Na takovou míru roztomilosti Jason už dávno rezignoval. Taková roztomilost si zasloužila spoustu zájmu a pozornosti. A té už Jason, jak si už několikrát dokázal, nebyl vůbec schopný.

„Když hned odejdeš, nezavolám na tebe policii. Mám tvoji espézetku ze včerejška.“ Způsob, jakým držela zvednutou bradu a čelila jeho pohledu, napovídal hodně o její statečnosti. Jason ale věděl, že si vymýšlí a jen se ho snaží zastrašit.

„Policie si tě najde. Už jsem všechny informace poslala svojí matce. Odejdi a nenahlásím to u tebe v práci.“

Když pokračovala v tom nesmyslném blábolení, Jason se začal mračit, ale stále si vychutnával to zvrácené potěšení, když sledoval její snahu zvládnout nepříjemnou situaci. Věděl, že to od něj není moc hezké, ale on na tu holku vlastně nechtěl být příjemný. Chtěl jen, aby už vypadla z tohoto domu.

Na tvářích se jí objevily červené fleky, které prozrazovaly nervozitu.

„A co bys jim vlastně chtěla říct?“ Pohodlně se opřel o umyvadlo a složil paže na hrudníku.

Co to tady vůbec vykládá? Kde v práci? Vždyť pracuje sám, Will je jen tichý společník a Ben je věčně někde mimo. Zřejmě mluví o nějaké jiné práci, ale jak na to vůbec přišla?

„Že tady...“, viděl, že jen těžko hledá ten správný výraz.

„Squatuju?“ Řekl sám nahlas. Nikdy mu nikdo nevyčítal, že by za sebe nezaplatil. A to dokonce ani teď, když peněz neměl nazbyt. Několikrát Laurie navrhoval, že jí bude platit víc než tu skromnou částku, kterou od něj požadovala. Pokaždé to ale odmítla a tvrdila, že je mu vděčná za to, že na dům dává pozor.

„Přesně.“ Trhla úzkými rameny. „Vsadím se, že jsi použil stejný klíč jako včera večer.“

„A kde jsem ho podle tebe vzal?“

Na to neměla co říct. Viselo mezi nimi ticho a Siena docházela trpělivost.

Přimhouřila oči.

Jasonovi zacukaly koutky a v hlavě mu zazněla melodie z westernu Sergia Leoneho *Pro hrst dolarů* hrající při souboji dvou kovbojů.

Siena pohodila hlavou. „To nevím, ale chci, abys odešel.“

„Jen tak mimochodem, princezno, já tady bydlím. A ještě něco. Chci si dát sprchu.“ Obrátil se k ní zády, otočil kohoutkem a stáhnul si boxerky.

Siena s našťvaným výrazem vyběhla z koupelny a Jason zaslechl, jak za ní práskly dveře její ložnice.

Jason seběhl schody do přízemí a byl připravený někoho zaškrtit. Nejlépe Sienu s jedním ‚n‘. Žádný soudce v zemi by ho

nenechal jít do vězení. Ta rozmazlená nána spotřebovala všechnu teplou vodu. Už tak byl prochladlý až na kost a pár vteřin pod vlažnou sprchou ho málem odrovnalo. Siena byla pořád zalezlá ve svém pokoji. Doufal, že už si konečně balí kufr a tentokrát se o odvoz na letiště postará sama.

Přirůtil se k lednici a chtěl ji otevřít, pak si to ale rozmyslel. Na kuchyňské lince vedle mikrovlnné trouby ležela plastová krabička se zbytky něčeho, co vypadalo jako pastýřský koláč. Žaludek se mu zkroutil hlady. Potřebuje se najíst. Pomalu otevřel lednici. „To snad ani není možný!“ zakřičel a hlasitě zabouchl dveře. Tahle barbína mu snědla večeri, a navíc po sobě ani nebyla schopná umýt talíř.

Nakonec to nebude tak špatný nápad ji na to letiště odvézt, natlačí ji a její značkový kufřík na kolečkách do prvního letadla směr Paříž a ještě jí zamávat. V kolik jí to tak může letět?

Bylo to vážně teprve včera ráno, když mu Laurie volala a zmateně vysvětlovala, co od něj potřebuje? Jak jen mohl odmítnout zajet na Heathrow vyzvednout její sestru, která se očividně z minuty na minutu rozhodla pro zdvořilostní návštěvu? Hned od začátku si myslel, že to není moc zdvořilé, objevit se někde takhle bez ohlášení. Bylo to spíš dost sobecké a bezohledné. Ale nic mu do toho nebylo. Laurie zněla nadšeně a zároveň smutně, že ji nemůže vyzvednout sama. Jasně že ji nemohla vyzvednout sama, když měla dům plný dělníků, Cama někde pryč a chudáka Norah v nemocnici. Norah a jejího manžela Erica viděl jen jednou v životě. Jestli ji odvezli do nemocnice, muselo to být něco vážného, protože vypadala, že má pořádně tuhý kořínek.

Jason otevřel lednici, vzal si pivo a nešťastně hleděl na prázdné police. Po úmorném dni v práci byl supermarket tím posledním místem, kam se mu teď chtělo jít, ale očividně neměl na